

stromořadích dosazoval, že odhadoval při dražbách ovoce, že měl skleník, pařeniště a že vůbec konal práce vyučeného zahradníka. Pokud žalovaná napadá tato zjištění a tvrdí, že odporují spisům (§ 503 čís. 3 c. ř. s.) netřeba se s dotyčnými vývody dovolání zabývat, protože jsou jen brojením proti hodnocení průvodů, což v dovolání není podle §u 503 c. ř. s. přípustno. Shledává-li žalovaná řízení odvolacího soudu neúplným proto, že nebyl proveden důkaz o tom, že Eduard H. neměl školky v technickém slova smyslu a že aleje byly dosazovány stromy kupovanými, sluší poukázat k tomu, že, shledaly-li nižší soudy okolnost, že Eduard H. měl vlastní školku a že z ní byly aleje doplňovány, jinými průvody již dostatečně za zjištěnou, nebylo zapotřebí dalších důkazů v tom směru (§ 275 c. ř. s.) prováděti a výtku neúplnosti řízení postrádá rovněž oprávnění. Podle posudku znalce, jemuž žalovaná nedostatek náležitosti podle §u 362 c. ř. s. nevytýká, dlužno Eduarda H-a vzhledem ku konaným od něho službám na statku S. pokládati za zahradníka a nikoli za pouhého štěpaře, za kterého chce ho pokládati žalovaná. Nebylo důvodu, aby nižší soudy tento názor znalců nepřijaly za svůj a aby v důsledku toho nepřiznaly Eduardu H-ovi postavení zahradníka. Odvolací soud podle toho nepochybil, přiznav žalobkyni jako vdově po zahradníku nárok na zaopatřovací požitky podle skupiny 6 a že nepřistoupiv na to, že jí patří, jak tvrdila žalovaná, toliko požitky podle skupiny 2 jako vdově po štěpaři. Že přísluší žalobkyni požitky v plné výši, nebylo vzhledem k více než 40leté službě Eduarda H-a ani bráno v odpor.

Čís. 4275.

Dav svému obchodnímu pomocníku výpověď, nemůže ho zaměstnavatel napotom ve výpovědní lhůtě propustiti z důvodů, jež mu byly známy v době výpovědi.

(Rozh. ze dne 15. října 1924, Rv I 1175/24.)

Žalobce, bankovní ředitel, dostal dne 18. května 1923 od banky roční výpověď a byl dne 4. června 1923 bankou propuštěn. Žalobě jeho na banku o placení služebních požitků za měsíc červenec 1923 bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Co se týče oprávněnosti žalobcova propuštění, jest předeslati, že zaměstnavatel jest ovšem oprávněn (§ 1162 obč. zák., § 27 zákona o obchodních pomocnících) zaměstnance z důležitých důvodů i bez výpovědi ze služeb propustiti. Plyne však z povahy oprávnění, že zaměstnavatel tohoto svého práva použití nemusí, že se ho může vzdáti. Učiní-li tak, nemůže důvodu, pro který mohl zaměstnance propustiti, již použití. V tom, že zaměstnavatel, ač mu byl důvod propuštění znám, ho nepoužil, nýbrž zaměstnance jen vypověděl, dlužno spatřovati zaměst-

navatelovo vzdání se oprávnění, zaměstnance ze známého, však nepoužitého důvodu propustiti. V projednávaném případě byla žalobci dopisem ze dne 18. května 1923 dána ze služeb u žalované výpověď a teprve dopisem ze dne 4. června 1923 byl žalobce propuštěn. Jako důvody propuštění uvedla žalovaná, že žalobce, zastupuje vrchního ředitele, dal, šifroval poukaz k lombardu cizích u banky jen uložených cenin (moučné půjčky), že jako šef bursovního oddělení nekonal služebních povinností a že tím zejména zavinil ztrátu 400.000 Kč na účtě P-a a konečně, že, věda o jejich bezcennosti, prodal žalované 100 kusů akcií. Vzhledem k tomu, co shora bylo uvedeno o pominutí oprávnění, použití důvodu propuštění, jest zkoumati, zda u některého z oněch důvodů nenastal zánik práva, důvodu toho k propuštění použití, tím, že žalovaná, ač jej znala, ho nepoužila, nýbrž žalobce jen ze svých služeb vypověděla. A tu jest zjištěno, že lombard cizích cenin byl likvidačnímu výboru znám již v dubnu 1923, tedy před výpovědí. Co se tkne účtu P-a, jest zjištěno, že o ztrátě na něm vědělo ředitelství žalované banky (správní rada) již dne 17. října 1922 a že konáno o věci šetření. O nepořádném vedení bursovního oddělení, nepodepisování bursovních příkazů žalobcem, ponechávání celé řady nekrytých kont atd. byly ředitelstvu podány zprávy již v roce 1920 a 1921 a opětně v lednu 1923 a jest žalovanou stranou také v jejím přípravném spise ze dne 23. listopadu 1923 doznáno, že kromě odprodeje akcií o ostatních důvodech propuštění věděla již před odchodem žalobcovým z úřadu, tedy před výpovědí. Těchto důvodů propuštění žalovaná podle shora uvedeného, ježto je znala, když dávala výpověď, použití nemůže. Zbývá odprodej 100 kusů akcií. Ohledně tohoto prodeje běrou nižší soudy za zjištěno, že žalobci nebyla v době jeho uskutečnění známa bezcennost akcií. Prodej tento nebyl tedy vůči žalované nepoctivým a důvodem propuštění (§ 27 čís. 1 zák. o obch. pom.) býti nemůže. Dle toho propuštění žalobce nestalo se po právu a odvolací soud uznáv tak a přiznáv proto žalobci nárok na slušné, nepochybil (§ 503 čís. 4 c. ř. s.).

Čís. 4276.

Chytla-li budova jiskřením z lokomotivy, jest zjistiti, zda byla v požárním obvodu, zda bylo dráze uloženo zabezpečení a zda dráha je opomenula učiniti. Na budovu, jež v době stavby dráhy již stála, nelze použití dvorského dekretu ze dne 28. prosince 1843, čís. 40144 (sb. pol. zák. sv. 71 čís. 337), nýbrž nařízení ministerstva obchodu ze dne 25. ledna 1879, čís. 19 ř. zák.

(Rozh. ze dne 15. října 1924, Rv I 1417/24.)

Žalující spolek měl uschovány movitosti v domku čp. 1 v S., jenž byl zapálen jiskřením z vlaku a shořel i s žalobcovými svršky. Žalobu na dráhu o náhradu škody procesní soud první stolice zamítl. Důvody: Za škodu, žalující straně vzešlou, dráha neručí. Podle §u 10, písm. b) nař. ze dne 14. září 1854 čís. 238 ř. zák. jsou podnika-